



Teismo praktikos rinkinys

TARNAUTOJŲ TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2010 m. gegužės 4 d.

Byla F-47/09

Éric Mathias Fries Guggenheim
prieš
Europos profesinio mokymo plėtros centrą

„Viešoji tarnyba — Laikinasis tarnautojas — Sutarties nepratęsimas — Pareigūnų tarnybos nuostatų 11a straipsnis — Pareigūnų tarnybos nuostatų II priedo 1 straipsnio šešta pastraipa — Darbuotojų atstovavimo funkcija — Pareiga būti nešališkam ir nepriklausomam“

Dalykas: Pagal EB 236 ir AE 152 straipsnius pareikštas ieškinys, kuriuo E. M. Fries Guggenheim prašo panaikinti 2008 m. liepos 7 d. Europos profesinio mokymo plėtros centro (*Cedefop*) vadovės sprendimą nepratęsti jo laikinojo tarnautojo sutarties ir prireikus 2008 m. liepos 18 d. sprendimą, kuriuo patvirtinamas minėtas sprendimas, taip pat nurodyti Komisijai, jei jis nebus grąžintas į darbo vietą, atlyginti žalą su palūkanomis.

Sprendimas: Atmesti ieškinį. Priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Santrauka

- 1. Pareigūnai — Laikinieji tarnautojai — Įdarbinimas — Terminuotos sutarties pratęsimas — Administracijos diskrecija
(Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų 47 straipsnio c punktas)*
- 2. Institucijų aktai — Direktyvos — Tiesioginis pareigų nustatymas Bendrijos institucijoms, kiek tai susiję su jų ir personalo santykiais — Netaikymas — Galimybė remtis — Apimtis
(EB 10 straipsnis)*
- 3. Pareigūnai — Teisės ir pareigos — Pareiga būti nepriklausomam ir patikimam
(Pareigūnų tarnybos nuostatų 11a straipsnis)*
- 4. Pareigūnai — Tarnybų organizavimas — Personalo paskyrimas — Administracijos diskrecija — Ribos — Tarnybos interesas
(Pareigūnų tarnybos nuostatų 4 straipsnis, 7 straipsnio 1 dalis, 29 ir 45 straipsniai)*
- 5. Pareigūnai — Ieškinys — Su prašymu dėl panaikinimo susijęs prašymas atlyginti žalą — Prašymo dėl panaikinimo atmetimas, dėl kurio atmetamas prašymas atlyginti žalą
(Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnis)*

1. Kadangi kompetentinga tarnyba turi didelę diskreciją nutraukti laikinojo tarnautojo neterminuotą sutartį, remdamasi Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų 47 straipsnio c punktu ir laikydamasi sutartyje numatyto įspėjimo laikotarpio, arba anksčiau termino nutraukti terminuotą laikinojo tarnautojo sutartį, vykdydamas kontrolę Sąjungos teismas, be to, ar laikytasi pareigos motyvuoti, turi tik patikrinti, ar nepadaryta akivaizdžios vertinimo klaidos bei nepiktnaudžiauta įgaliojimais.

Tai juo labiau taikytina tais atvejais, kai kalbama ne apie sutarties nutraukimą anksčiau termino, bet apie terminuotos laikinojo tarnautojo sutarties nepratęsimą. Todėl tokiomis aplinkybėmis vykdydamas kontrolę teismas turi tik patikrinti, ar nepadaryta akivaizdi tarnybos interesų vertinimo klaida ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais.

Kompetetinga tarnyba, priimdama sprendimą dėl tarnautojo padėties, privalo atsižvelgti į visus veiksnius, galinčius lemti jos sprendimą, be kita ko, į atitinkamo tarnautojo interesus. Tai lemia administracijos rūpestingumo pareiga, atspindinti abipusių teisių ir pareigų pusiausvyrą, kuri Pareigūnų tarnybos nuostatais ir pagal analogiją Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygomis įtvirtinta viešosios valdžios institucijos ir jos tarnautojų santykių atžvilgiu.

Pateikti bendro pobūdžio paaiškinimai galioja ir tuo atveju, jei tarnautojas vykdė darbuotojų atstovavimo funkciją, nes Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygose nenumatytos kitokios arba išskirtinės sąlygos, kurios būtų taikytinos tokias funkcijas vykdžiusio laikinojo tarnautojo sutarties nutraukimui. Tačiau kadangi dėl tokių funkcijų vykdymo atitinkamas tarnautojas gali prieštarauti arba atvirai kritikuoti tam tikrą administracijos nuomonę, kompetentinga tarnyba turi būti itin atidi, kad šio asmens veiksmai vykdant darbuotojų atstovavimo funkciją neigiamai nepaveiktų jos vertinimo dėl suinteresuotojo asmens sutarties pratęsimo, nebent šiais veiksmais būtų peržengiamos įprasto socialinio dialogo ribos. Šis atidumas būtinesnis dar labiau, jei kolektyviniai darbo santykiai itin įtempti.

(žr. 64–67 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1981 m. vasario 26 d. Sprendimo *De Briey prieš Komisiją*, 25/80, Rink. p. 637, 7 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1992 m. sausio 28 d. Sprendimo *Speybrouck prieš Parlamentą*, T-45/90, Rink. p. II-33, 97 ir 98 punktai; 1994 m. kovo 17 d. Sprendimo *Hoyer prieš Komisiją*, T-51/91, Rink. VT p. I-A-103 ir II-341, 36 punktas; 1997 m. liepos 14 d. Sprendimo *B prieš Parlamentą*, T-123/95, Rink. VT p. I-A-245 ir II-697, 70 punktas; 2000 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Dejaïffe prieš VRDT*, T-223/99, Rink. VT p. I-A-277 ir II-1267, 51 punktas; 2003 m. vasario 6 d. Sprendimo *Pyres prieš Komisiją*, T-7/01, Rink. VT p. I-A-37 ir II-239, 50 punktas.

Tarnautojų teismo praktika: 2007 m. birželio 28 d. Sprendimo *Bianchi prieš ETF*, F-38/06, Rink. VT p. I-A-1-183 ir II-A-1-1009, 92–94 punktai ir juose nurodyta teismo praktika.

2. Direktyvos skirtos valstybėms narėms, o ne Sąjungos institucijoms ar įstaigoms. Direktyvos 2002/14 dėl bendros darbuotojų informavimo ir konsultavimosi su jais sistemos sukūrimo nuostatos negali būti laikomos nustatančiomis institucijoms pareigas dėl jų ir darbuotojų santykių.

Vis dėlto aplinkybė, kad direktyva nesaisto institucijų, nereiškia, kad ji negali būti joms netiesiogiai taikoma, kiek tai susiję su jų ir pareigūnų bei tarnautojų santykiais. Institucijos pagal lojalumo pareigą, kurios jos privalo laikytis vadovaudamosi EB 10 straipsnio antra pastraipa, kaip darbdavės turi atsižvelgti į teisės aktų nuostatas, priimtas Sąjungos lygiu, kuriose įtvirtinti minimalūs reikalavimai,

skirti darbuotojų gyvenimo ir darbo sąlygoms gerinti valstybėse narėse, derinant nacionalinės teisės aktus ir praktiką. Tokia pareiga tenka ir įstaigoms, kurias Sąjungos teisės leidėjas įsteigė tam, kad padėtų institucijoms įgyvendinti ar tvarkyti sutartyse numatytą politiką.

(žr. 70 ir 71 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Rinke*, C-25/02, Rink. p. I-8349, 24 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2008 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Belfass prieš Tarybą*, T-495/04, Rink. p. II-781, 43 punktas.

Tarnautojų teismo praktika: 2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Aayhan ir kt. prieš Parlamentą*, F-65/07, Rink. VT p. I-A-1-105 ir II-A-1-567; 2009 m. birželio 4 d. Sprendimo *Adjemian ir kt. prieš Komisiją*, F-134/07 ir F-8/08, Rink. VT p. I-A-1-149 ir II-A-1-841, 93 punktas, pateiktas apeliacinis skundas Europos Sąjungos Bendrajame Teisme, byla T-325/09 P.

3. Vien tuo, kad vienos iš Europos agentūrų vadovybės ir jos darbuotojų atstovų nuomonės socialinio bendradarbiavimo klausimais smarkiai skiriasi, negalima pagrįsti objektyviai pateisinamos pagrįstos baimės, kad agentūros vadovas galėjo, nesilaikydamas šio socialinio bendradarbiavimo ribų, skatinti nepalankią išankstinę neigiamą nuomonę apie darbuotojų atstovavimo funkciją vykdančią tarnautoją arba būti asmeniškai suinteresuotas nepratęsti jo sutarties ir net prarasti nešališkumą vykdant jam patikėtas funkcijas.

Iš tikrųjų, viena vertus, vien tokie skirtumai, kurie visiškai nesusiję su tarnautojo asmenine situacija, nėra tokie rimti, kad visi vadovo vertinimai tarnautojo atžvilgiu būtų laikomi šališkais. Kita vertus, abstrakčios asmeninio konflikto rizikos, su kuria susidurtų vadovas vien dėl minėtų nuomonių skirtumų, neužtenka tariamam Pareigūnų tarnybos nuostatų 11a straipsnio pažeidimui pagrįsti.

(žr. 78 ir 79 punktus)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *De Bry prieš Komisiją*, T-157/04, Rink. VT p. I-A-199 ir II-901, 38 ir 39 punktai.

4. Institucijos turi didelę diskreciją organizuoti savo tarnybas, atsižvelgdamos į joms patikėtus uždavinius, ir šiuo tikslu skirdamos turimą personalą, tačiau su sąlyga, kad šis paskyrimas yra dėl tarnybos interesų ir laikantis pareigų lygiavertiškumo.

Atsižvelgdamos į diskrecijos, kurią institucijos turi vertindamos tarnybos interesus, apimtį, Sąjungos teismas privalo apsiriboti patikrinimu, ar administracija elgėsi tinkamai ir ar savo diskrecija nepasinaudojo akivaizdžiai neteisingai.

Paskyrimų tarnybos diskrecija, kuria ji naudojasi reikalaujama, kad į tam tikras pareigas paskirti asmenys būtų ne tik kompetentingi, bet labiausiai tinkami jas atlikti, gali būti apribota tarnybos interesų, todėl ši tarnyba turi palyginti suinteresuotųjų asmenų nuopelnus, kad pasirinktų patį tinkamiausią asmenį.

(žr. 104–106 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1990 m. kovo 7 d. Sprendimo *Hecq prieš Komisiją*, C-116/88 ir C-149/88, Rink. p. I-599, 11 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1998 m. sausio 22 d. Sprendimo *Costacurta prieš Komisiją*, T-98/96, Rink. VT p. I-A-21 ir II-49, 36 punktas; 2002 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Cwik prieš Komisiją*, T-103/01, Rink. VT p. I-A-229 ir II-1137, 30 punktas; 2006 m. liepos 25 d. Sprendimo *Fries Guggenheim prieš Cedefop*, T-373/04, Rink. VT p. I-A-2-169 ir II-A-2-819, 68 ir 69 punktai ir juose nurodyta teismo praktika bei 71 punktas.

5. Pareigūnų ieškiniuose nurodyti reikalavimai atlyginti žalą atmestini, kai jie glaudžiai susiję su reikalavimais dėl panaikinimo, kurie buvo atmesti kaip nepagrįsti.

(žr. 119 punktą)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2004 m. birželio 10 d. Sprendimo *Liakoura prieš Tarybą*, T-330/03, Rink. VT p. I-A-191 ir II-859, 69 punktas; 2005 m. liepos 13 d. Sprendimo *Scano prieš Komisiją*, T-5/04, Rink. VT p. I-A-205 ir II-931, 77 punktas.

Tarnautojų teismo praktika: minėto Sprendimo *Bianchi prieš EMF* 104 punktas.